

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie K. P.

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2016 r., sygn. akt III KO (...), o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt XIV K (...),

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

W dniu 28 września 2016 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo K. P., które zostało potraktowane jako jego osobisty wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego przywołanym wcześniej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 czerwca 2012 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 lutego 2012 r. Po rozpoznaniu tego wniosku, Sąd Najwyższy

zaskarżonym postanowieniem odmówił jego przyjęcia wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny.

Zażalenie na to orzeczenie wniósł w terminie K. P. W swoim środku odwoławczym wnioskodawca wskazał, że w sprawie powinien zostać mu wyznaczony obrońca. Skarżący stwierdził nadto, że podstawy wznowienia postępowania podał już w złożonych uprzednio pismach oraz zakwestionował podstawę odmowy przyjęcia jego wniosku o wznowienie, która stanowić ma próbę uchylania się od niewłaściwego postąpienia związanego z nierozpoznawaniem jego wniosków i błędnych twierdzeń organów procesowych w zakresie działania obrońcy z urzędu. Ponadto K. P. zakwestionował procedowanie przez Sąd Okręgowy w G. w sprawie o sygn. akt XIV K (...), w tym wymierzenie mu zbyt wysokiej kary. W konkluzji skarżący wniósł o ponowne rozpatrzenie jego sprawy.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Słusznie wskazał już Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu z dnia 25 października 2016 r., że wprowadzie - po pouczeniu K. P. o prawem przewidzianych podstawach wznowienia postępowania - sporządził on obszerne pismo, ale jednak nie sformułował w nim jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby być rozważana w płaszczyźnie tych podstaw. W szczególności K. P. odwołał się do zeznań A. P., choć dowód ten był już analizowany przez Sąd Najwyższy w związku z rozpoznawaniem w sprawie o sygn. akt III KO (...) poprzedniego wniosku o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania, którego dotyczy również obecny wniosek. Aktualnie zgłaszane przez skarżącego zastrzeżenia co do sposobu wykonywania obowiązków przez wyznaczonego wówczas obrońcę z urzędu, który sporządził przecież wniosek o wznowienie postępowania, nie mogą stanowić podstawy uzasadniającej złożenie obecnego wniosku. Podobnie ocenić należy kontestowanie przez K. P. wymierzonej mu przez Sąd Okręgowy kary oraz jedynie gołosłowne wskazywanie przez niego na brak wystąpienia w realiach tej sprawy podstaw prawnych do odmowy przyjęcia jego wniosku o wznowienie postępowania. Jak wskazał to już Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu taką podstawę niewątpliwie stanowił przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakazujący w realiach niniejszej sprawy wydanie decyzji o odmowie przyjęcia wniosku, wobec

stwierdzenia faktu, że z jego treści, w tym z uwagi na odwoływanie się w nim do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podkreślano, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. np. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15, LEX nr 1991152). Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu słusznie nie dopatrył się powołania się przez wnioskodawcę na wystąpienie w sprawie tego rodzaju podstaw.

Podkreślić również trzeba, że wskazany przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje, iż sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie nawet bez potrzeby wzywania do usunięcia jego braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania go przez uprawniony podmiot, jeżeli już z samej treści tegoż wniosku wynika, iż jest on w oczywisty sposób bezzasadny. Rozwiązanie to zapewniające wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania wprowadzono po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym i tak nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. Takie też stanowisko prezentowano już w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335). Istotą tej regulacji jest zatem dbałość o odciążenie sądów od dokonywania czynności, których dokonanie i tak nie mogłoby spowodować wznowienia postępowania biorąc pod uwagę bardzo ograniczone jego podstawy. W konsekwencji wskazywanie przez skarżącego na konieczność ustanowienia mu obrońcy nie znajduje uzasadnienia w przepisach karnoprocessowych.

Z uwagi zatem na w pełni prawidłową decyzję Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia omawianego wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności i ze względu na fakt, że wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie może, Sąd Najwyższy utrzymał to rozstrzygnięcie w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.

r.g.